

DECIZIA nr. 337 din 22 mai 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 1.050-1.053 din Codul de procedură civilă](#) în interpretarea dată prin [Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015](#), pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii

EMITENT • **CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**

Publicat în [MONITORUL OFICIAL nr. 1115 din 28 decembrie 2018](#)

Data intrării în vigoare 28-12-2018

Valer Dorneanu	- președinte
Marian Enache	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Simona-Maya Teodoroiu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Andreea Costin	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriaz.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 1.050 - 1.053 din Codul de procedură civilă](#), excepție ridicată de Eleonora Mihai în Dosarul nr. 33.443/245/2013 al Tribunalului Iași - Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.145D/2016.
2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.
3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții, respectiv [Decizia nr. 370 din 30 mai 2017](#).

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 17 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 33.443/245/2013, Tribunalul Iași - Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 1.050-1.053 din Codul de procedură civilă](#), excepție ridicată de Eleonora Mihai într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii privind constatarea dobândirii unui drept de proprietate prin uzucapiune.
5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile [art. 1.050 - 1.053 din Codul de procedură civilă](#), astfel cum au fost interpretate prin [Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015](#), pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, sunt neconstituționale prin raportare la prevederile constituționale ale [art. 16](#) și [art. 21](#). În acest sens arată că interpretarea dată de instanța supremă dispozițiilor legale criticate limitează apelul la această procedură doar la posesiile începute după [Codul civil](#), astfel că exclude folosirea procedurii persoanelor care au început să posede înainte de acest moment, limitându-se, astfel, dreptul de acces la justiție.
6. Se mai arată că, prin refuzul aplicării procedurii speciale la cererea sa și al continuării procesului conform temeiului juridic indicat inițial și prin obligarea de a urma procedura de drept comun, contencioasă, se încalcă principiul constituțional al egalității în fața legii.
7. Tribunalul Iași - Secția I civilă apreciază că nu este nici încălcat și nici îngrădit dreptul de acces la justiție, întrucât reclamanta are oricând la îndemână procedura veche, invocarea dreptului de proprietate prin împlinirea termenului de prescripție achizitivă fiind imprescriptibilă. De asemenea nu este încălcat nici principiul egalității în fața legii, deoarece persoanele pentru care prescripția a început să curgă înainte de intrarea în vigoare a [noului Cod civil](#) și cele pentru care termenul prescripției achizitive a început să curgă după acest moment se află în situații juridice diferite.
8. Potrivit prevederilor [art. 30 alin. \(1\) din Legea nr. 47/1992](#), încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.
9. Guvernul arată că instanța constituțională a reținut, în mod constant, în jurisprudența sa, admisibilitatea controlului de constituționalitate al deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursurilor în interesul legii, statuând că Înalta Curte de Casație și Justiție, în acord cu dispozițiile constituționale ale [art. 126 alin. \(3\)](#), are competența exclusivă de a se pronunța asupra problemelor ce țin de interpretarea și aplicarea unitară a legii, ori de câte ori practica judiciară impune acest lucru. Așa fiind, o decizie pronunțată într-o

astfel de procedură nu poate constitui eo ipso obiect al cenzurii instanței de contencios constituțional (a se vedea, în acest sens, [Decizia nr. 409 din 4 noiembrie 2003](#)). Cu toate acestea, împrejurarea că printr-o decizie pronunțată într-un recurs în interesul legii se dă unui text legal o anumită interpretare nu este de natură a fi convertită într-un fine de neprimire care să oblige Curtea ca, în pofida rolului său de garant al supremației [Constituției](#), să nu mai analizeze textul în cauză în interpretarea dată de instanța supremă (a se vedea, în acest sens, [Decizia nr. 8 din 18 ianuarie 2011](#)). În continuare, arată că Înalta Curte de Casație și Justiție, admitând recursul în interesul legii, a statuat, prin [Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015](#) (ulterior publicării [Deciziei Curții Constituționale nr. 225 din 2 aprilie 2015](#), la care instanța supremă face referire, și anterior publicării [Deciziei Curții Constituționale nr. 604 din 6 octombrie 2015](#), prin care instanța constituțională a confirmat cele reținute în [Decizia nr. 225 din 2 aprilie 2015](#) și a mai reținut că dispozițiile legale criticate nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii civile), că, în interpretarea și aplicarea prevederilor [art. 56](#), [art. 76](#) și [art. 82 din Legea nr. 71/2011](#), procedura specială reglementată de prevederile [art. 1.050 - 1.053 din Codul de procedură civilă](#) nu este aplicabilă în privința posesiilor începute anterior intrării în vigoare a [noului Cod civil](#). Mai mult, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut, în considerentele [Deciziei nr. 19 din 5 octombrie 2015](#), că aspectele reținute în [Decizia Curții Constituționale nr. 225 din 2 aprilie 2015](#) referitoare la incidența procedurii de înscriere a dreptului de proprietate dobândit în temeiul uzucapiunii, prevăzută la [art. 1.050 - 1.053 din Codul de procedură civilă](#), și în cazul posesiilor începute anterior intrării în vigoare a [noului Cod civil](#), sunt de natură să creeze în practică situații de aplicare neuniformă și secvențială a legii, lăsând la latitudinea fiecărui judecător posibilitatea de a aprecia dacă aplică sau nu o anumită dispoziție din procedura specială.

10. Guvernul reiterează cele reținute de instanța supremă, care a avut în vedere că procedura specială reglementată de [art. 1.050 - 1.053 din Codul de procedură civilă](#) nu poate fi aplicată trunchiat, în sensul că instanța de judecată, în soluționarea unei cereri întemeiate pe aceste dispoziții procedurale, nu poate să aleagă între a aplica sau nu o anumită normă și nu poate atribui hotărârii pronunțate un alt efect decât cel pe care legea îl prevede în mod expres. Fiecare regim juridic de reglementare a uzucapiunii are propria sa logică, iar legiuitorul nu poate distruge această logică, amestecând diverse reguli din diferite legi succesive. De asemenea, instanța nu se poate substitui legiuitorului și să creeze un nou regim juridic ad hoc (lex tertia), deoarece s-ar ajunge la consecința inadmisibilă ca organul judiciar să exercite un atribut care nu îi revine, intrând în sfera de competență a legislativului.

11. Așadar, Guvernul opinează, în raport cu rațiunile învederate de instanța supremă, că susținerea autoarei excepției de neconstituționalitate privitoare la afectarea normelor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi și principiul separației și al echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale apare ca fiind neîntemeiată.

12. În subsidiar, opinează că limitarea domeniului de aplicare a procedurii speciale reglementate de [art. 1.050 și următoarele din Codul de procedură civilă](#) la cererile de înscriere în cartea funciară a drepturilor reale imobiliare dobândite în temeiul uzucapiunii ca urmare a posesiilor începute după intrarea în vigoare a [noului Cod civil](#) (soluție rezultând din interpretarea per a contrario a dispozitivului [Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 19 din 5 octombrie 2015](#)) constituie o chestiune de interpretare și aplicare a normelor juridice în cauză, despre care se poate afirma că excedează controlului de constituționalitate.

13. Avocatul Poporului precizează că își menține punctul de vedere anterior exprimat, în sensul constituționalității dispozițiilor legale criticate, și care a fost reținut în [Decizia nr. 604 din 6 octombrie 2015](#).

14. Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile [Constituției](#), precum și [Legea nr. 47/1992](#), reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor [art. 146 lit. d\) din Constituție](#), precum și ale [art. 1 alin. \(2\)](#), ale [art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992](#), să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare și motivării autoarei excepției, îl reprezintă dispozițiile [art. 1.050 - 1.053 din Codul de procedură civilă](#), având în vedere interpretarea dată prin [Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015](#) pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 7 ianuarie 2016. Dispozițiile legale criticate sunt cuprinse în cartea a VI-a - Proceduri speciale, titlul XII - Procedura privitoare la înscrierea drepturilor dobândite în temeiul uzucapiunii din [Codul de procedură civilă](#), republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, respectiv [art. 1.050](#) - Domeniul de aplicare, [art. 1.051](#) - Instanța competentă. Cuprinsul cererii, [art. 1.052](#) - Procedura de judecată. Căi de atac și [art. 1.053](#) - Înscrierea în cartea funciară a dreptului uzucapat.

17. În legătură cu [art. 1.050 - 1.053 din Codul de procedură civilă](#), Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța și Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava au investit Înalta Curte de Casație și Justiție cu examinarea unui recurs în interesul legii cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor [art. 1.050-1.053 din Codul de procedură civilă](#) raportat la prevederile [art. 56, 76 și 82 din Legea nr. 71/2011](#) pentru punerea în aplicare a [Legii nr. 287/2009 privind Codul civil](#), cu referire la aplicabilitatea procedurii speciale de înscriere a drepturilor dobândite în temeiul uzucapiunii, în cazul prescripțiilor achizitive începute și eventual împlinite înainte de intrarea în vigoare a [noului Cod civil](#).

18. Prin [Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015](#) privind examinarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 7 ianuarie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii exercitat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța și Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava și, în consecință, a decis următoarele: „În interpretarea și aplicarea prevederilor [art. 1.050 - 1.053 din Codul de procedură civilă](#) și [art. 56, art. 76 și art. 82 din Legea nr. 71/2011](#), stabilește că procedura specială reglementată de prevederile [art. 1.050 - 1.053 din Codul de procedură civilă](#) nu este aplicabilă în privința posesiilor începute anterior intrării în vigoare a Codului civil.”

19. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale [art. 16](#) privind egalitatea în drepturi și ale [art. 21](#) privind accesul liber la justiție.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin [Decizia nr. 370 din 30 mai 2017](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 8 august 2017, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 1.050-1.053 din Codul de procedură civilă](#) în interpretarea dată prin [Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015](#), pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii. Cu acel prilej, Curtea a reținut că are obligația de a interveni, ori de câte ori este sesizată, în cazul în care un text legal poate genera interpretări de natură a aduce atingere prevederilor constituționale ([Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 31 ianuarie 2013, și [Decizia nr. 265 din 6 mai 2014](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014), obligație valabilă și în ipoteza în care Înalta Curte de Casație și Justiție, în realizarea atribuțiilor constituționale prevăzute de [art. 126 alin. \(3\) din Legea fundamentală](#), a pronunțat o decizie pentru interpretarea și aplicarea unitară a legii, fie într-un recurs în interesul legii, fie într-o sesizare privind pronunțarea unei hotărâri prealabile asupra unei chestiuni de drept, deoarece, în interpretarea legii, instanțele judecătorești, între care și Înalta Curte de Casație și Justiție, trebuie să respecte cadrul constituțional, iar sancționarea depășirii/încălțării acestuia revine în exclusivitate Curții Constituționale ([Decizia nr. 854 din 23 iunie 2011](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 septembrie 2011, și [Decizia nr. 265 din 6 mai 2014](#)).

21. Curtea a mai statuat că, potrivit jurisprudenței sale (a se vedea, în acest sens, [Decizia nr. 276 din 10 mai 2016](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016), în determinarea conținutului normativ al normei supuse controlului de constituționalitate trebuie să țină seama de modul în care aceasta este interpretată în practica judiciară. Interpretarea legilor este operațiunea rațională, indispensabilă în procesul aplicării și al respectării acestora, având ca scop clarificarea înțelesului normelor juridice sau a câmpului lor de aplicare (a se vedea, în acest sens, [Decizia nr. 1.560 din 7 decembrie 2010](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 24 februarie 2011), iar, în procesul de soluționare a cauzelor cu care au fost investite, această operațiune este realizată de instanțele judecătorești, în mod necesar, prin recurgerea la metodele interpretative. Interpretarea astfel realizată indică instanței constituționale înțelesul normei juridice supuse controlului de constituționalitate, obiectivizându-i și circumscriindu-i conținutul normativ. Competența Curții Constituționale este angajată atunci când norma supusă controlului de constituționalitate este interpretată, în mod continuu, printr-o practică judiciară constantă, prin hotărâri prealabile și prin hotărâri pronunțate în recursuri în interesul legii sau atunci când există o practică divergentă și continuă, fără a fi izolată, în care una dintre interpretările date normei în cauză este contrară exigențelor Constituției.

22. Curtea, prin [Decizia nr. 225 din 2 aprilie 2015](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 405 din 9 iunie 2015, și [Decizia nr. 604 din 6 octombrie 2015](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 854 din 17 noiembrie 2015, a analizat constituționalitatea dispozițiilor [art. 1.050 - 1.053 din Codul de procedură civilă](#), fără ca prin aceasta să se poată limita atributul constituțional al instanței supreme de a se pronunța cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a legii.

23. În aceste condiții, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii a pronunțat [Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015](#) prin care a admis recursul în interesul legii și, în consecință, a decis următoarele: „În interpretarea și aplicarea prevederilor [art. 1.050-1.053 din Codul de procedură civilă](#) și [art. 56, art. 76 și art. 82 din Legea nr. 71/2011](#), stabilește că procedura specială reglementată de prevederile [art. 1.050-1.053 din Codul de procedură civilă](#) nu este aplicabilă în privința posesiilor începute anterior intrării în vigoare a Codului civil.”

24. Cu privire la această interpretare dată de Înalta Curte de Casație și Justiție se aplică aceiași parametri de constituționalitate. Curtea constată că, în jurisprudența sa referitoare la principiul neretroactivității legilor, a reținut că

o lege devine obligatorie numai după publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea I, ea rămânând în vigoare până la apariția unei alte legi care o abrogă, în mod explicit sau implicit. Potrivit acestui principiu constituțional, ori de câte ori o lege nouă modifică starea legală anterioară cu privire la anumite raporturi, toate efectele susceptibile a se produce din raportul anterior, dacă s-au realizat înainte de intrarea în vigoare a noii legi, nu mai pot fi modificate ca urmare a adoptării acestei legi, care trebuie să respecte suveranitatea legii anterioare. A decide că, prin dispozițiile sale, legea nouă ar putea desființa sau modifica situații juridice anterioare, existente ca o consecință a actelor normative care nu mai sunt în vigoare, ar însemna să se încalce principiul constituțional al neretroactivității legii civile. Însă legea nouă este aplicabilă de îndată tuturor situațiilor care se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de situațiile juridice formate după abrogarea legii vechi.

25. În ceea ce privește determinarea situațiilor juridice care rămân supuse vechii reglementări, precum și a celor care vor fi guvernate de noua reglementare, aceasta reprezintă o chestiune de aplicare în timp a legii, de competență exclusivă a instanțelor judecătorești. Având în vedere scopul instituției recursului în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție are competența de a da o anumită interpretare pentru unificarea diferențelor de aplicare a aceluiași text de lege de către instanțele inferioare.

26. Așadar, prin [Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015](#), Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii a stabilit, practic, aplicarea normelor procedurale în funcție de reglementarea de drept material în cauză, sens în care a reținut că, în cazul în care posesia a început anterior intrării în vigoare a [Codului civil](#), iar acțiunea este introdusă după intrarea în vigoare a [Codului de procedură civilă](#), sub aspect material, sunt aplicabile normele de drept în vigoare la data începerii posesiei, iar, sub aspect procedural, se aplică dispozițiile generale și cele vizând procedura contencioasă din [Codul de procedură civilă](#).

27. Prin urmare, Curtea a constatat că [art. 1.050 - 1.053 din Codul de procedură civilă](#) în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin [Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015](#), nu încalcă prevederile constituționale ale [art. 15 alin. \(2\)](#).

28. Pronunțându-se asupra unui recurs în interesul legii, instanța supremă contribuie la asigurarea supremației [Constituției](#) și a legilor, prin interpretarea și aplicarea unitară a acestora pe întreg teritoriul țării, fapt de natură să concretizeze un alt principiu fundamental, prevăzut în [art. 16 din Constituție](#), privind egalitatea în drepturi a cetățenilor. De aceea, este inadmisibil ca persoane aflate în situații juridice egale să fie supuse unor reglementări legale diferite.

29. De asemenea, Curtea, în jurisprudența sa, a considerat că asigurarea caracterului unitar al practicii judiciare este impusă și de principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, deci inclusiv a autorităților judecătorești, deoarece acest principiu ar fi grav afectat dacă, în aplicarea uneia și a aceleiași legi, soluțiile instanțelor judecătorești ar fi diferite și chiar contradictorii (a se vedea, în acest, [Decizia nr. 1.014 din 8 noiembrie 2007](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 29 ianuarie 2007).

30. Totodată, nici principiul accesului liber la justiție nu este încălcat prin interpretarea promovată de Înalta Curte de Casație și Justiție, întrucât cetățenii pot uza de procedura în constatare reglementată de [art. 35 din Codul de procedură civilă](#) sau de procedura specială reglementată de dispozițiile legale criticate.

31. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că accesul liber la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se desfășurează și că este de competență exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești. Astfel, judecătorul spune dreptul pentru soluționarea unui litigiu, dar numai în formele și în condițiile procedurale instituite de lege, astfel încât legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul accesului liber la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și modalitățile instituite de lege. De asemenea, Curtea a reținut că, în instituirea regulilor de acces al justițiabililor la justiție, legiuitorul este ținut de respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, prevăzut de [art. 16 alin. \(1\) din Constituție](#) (a se vedea, în acest sens, [Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

32. Curtea a mai reținut că Înalta Curte de Casație și Justiție are, printre altele, competența, conferită de [art. 514 din Codul de procedură civilă](#) și de [art. 18 alin. \(2\) din Legea nr. 304/2004](#) privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, de a asigura aplicarea corectă și unitară a legilor de către toate instanțele. Pentru realizarea acestei competențe, Înalta Curte de Casație și Justiție se pronunță asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești, dezlegarea dată de instanța supremă problemelor de drept fiind obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I. Legiuitorul, având în vedere poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut în [art. 514 din Codul de](#)

procedură civilă, a instituit obligativitatea interpretării date de aceasta, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege, fără ca, astfel, instanța supremă să se substituie Parlamentului, unica putere legiuitoare în stat.

33. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a plasat în interiorul mecanismului constituțional de interpretare a legii, conferit de [art. 126 alin. \(3\) din Legea fundamentală](#), pronunțând o decizie de interpretare a normelor legale criticate, având ca efect încetarea divergențelor jurisprudențiale.

34. Ambele interpretări ce puteau fi date normelor criticate se subsumează cadrului constituțional; faptul că, prin recursul în interesul legii soluționat de instanța supremă, s-a îmbrățișat una dintre acestea, în condițiile în care cealaltă a fost constatată ca fiind constituțională, nu înseamnă că decizia pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii se poziționează în afara Constituției, ci faptul că, din două soluții interpretative, deopotrivă constituționale, Înalta Curte de Casație și Justiție a ales-o pe cea mai potrivită, ținând cont de principiile generale care stau la baza uzucapiunii. Așadar, atât timp cât cele două interpretări se subsumează cadrului constituțional, Înalta Curte de Casație și Justiție are competența constituțională să opteze, în această marjă a constituționalității ambelor interpretări, pentru cea mai corectă/potrivită soluție.

35. Din punctul de vedere al exigențelor constituționale, interpretările aduse ambelor proceduri sunt deopotrivă constituționale, Înalta Curte de Casație și Justiție, în virtutea prerogativelor sale de unificare a jurisprudenței, fiind liberă să aleagă care dintre cele două soluții jurisprudențiale este mai bine articulată, mai adaptată realităților normative de natură legală, atât timp cât niciuna dintre ele nu ridică probleme de constituționalitate (a se vedea, cu privire la constituționalitatea unor soluții legislative diferite, mutatis mutandis, [Decizia nr. 748 din 4 noiembrie 2015](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 1 februarie 2016, paragraful 27).

36. Prin urmare, nu se poate susține că ori de câte ori există divergență jurisprudențială se pun probleme de constituționalitate - soluțiile jurisprudențiale diferite nu presupun ab initio că o interpretare este constituțională și alta neconstituțională, din contră, pot exista două sau mai multe interpretări, care nu depășesc cadrul constituțional, încadrându-se în exigențele acestuia. Doar dacă una dintre cele două interpretări jurisprudențiale ar fi fost constatată ca fiind neconstituțională, Înalta Curte de Casație și Justiție nu o putea readuce în fondul activ jurisprudențial și doar atunci s-ar fi adus în discuție încălcarea dispozițiilor [art. 147 alin. \(4\) din Constituție](#).

37. Curtea a subliniat faptul că, în accepțiunea deciziilor sale, nicicând nu s-a adus în discuție existența sau aplicarea unei lex tertia prin amalgamarea cerințelor de ordin substanțial între legile sub imperiul cărora a început să curgă uzucapiunea și [Codul civil](#). Problematika era una strict procedurală, cu privire la legea de procedură aplicabilă pentru dobândirea dreptului de proprietate privată prin uzucapiune.

38. Dar, dincolo de jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea apreciază că susținerile autoarei excepției de neconstituționalitate reprezintă o chestiune de aplicare și interpretare a legii, de competența exclusivă a instanțelor judecătorești, în raport de situațiile de fapt deduse judecătii.

39. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul [art. 146 lit. d\)](#) și al [art. 147 alin. \(4\) din Constituție](#), al [art. 1-3](#), al [art. 11 alin. \(1\) lit. A.d\)](#) și al [art. 29 din Legea nr. 47/1992](#), cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 1.050-1.053 din Codul de procedură civilă](#) în interpretarea dată prin [Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015](#), pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii, excepție ridicată de Eleonora Mihai în Dosarul nr. 33.443 /245/2013 al Tribunalului Iași - Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Iași - Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 mai 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,

Andreea Costin
